

words

เด็กชายใน ชุดนอนลายทาง

*The boy in
the striped pajamas*

John Boyne

เขียน

วารี ตัญทุลากร

แปล

เรื่องราวของมิตรภาพซึ่งงอกงามขึ้นในสถานที่เหนือความคาดหมาย

ได้รับการสร้างเป็นภาพยนตร์และแปลไปแล้วกว่า 57 ภาษา

words
words without boundaries

เด็กชายในชุดนอนลายทาง

The Boy in the Striped Pajamas

จอห์น บอยน์
เขียน
วารี ตันทุลากร
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“คุณครูลิตซ์ที่ขอวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์มากเป็นพิเศษ
ส่วนบรูโนชอบการอ่านและศิลปะ”
- จอห์น บอยน์

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เด็กชายในชุดนอนลายทาง

The Boy in the Striped Pajamas

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

THE BOY IN THE STRIPED PAJAMAS

Copyright John Boyne, 2006, 2016

through Andrew Nurnberg Associates International

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6215-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระพร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ ชัญโจจน์ โจนเนสเสศ, ทศ ปริญญาคนิต

บรรณาธิการต้นฉบับ ปิยาพร จารุพันธุ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทธิณี เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดาด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร อดายุ พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กชายในชุดนอนลายทาง เป็นนวนิกรรมเยาวชน (ที่ผู้ใหญ่ก็อ่านได้) เรื่องแรกของจอห์น บอยน์ นักเขียนชาวไอริช ผู้เกิดที่เมืองดับลิน ในปี ค.ศ. 1971 เขาเกิดแรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องนี้ และลงมือเขียนร่างแรกเสร็จภายในสองวันครึ่ง โดยแทบไม่ได้หลับได้นอน และเมื่อวางแผง หนังสือเล่มนี้ ก็สร้างประวัติศาสตร์ให้แก่ชาร์ตหนังสือไอร์แลนด์ด้วยการครองอันดับหนึ่งนานถึง 57 สัปดาห์ ทั้งยังเป็นหนังสือขายดีอันดับหนึ่งในอีกหลายประเทศ และค่ายมิราแมกซ์ (Miramax) ยังได้ซื้อลิขสิทธิ์ไปสร้างภาพยนตร์ซึ่งออกฉายเมื่อปี ค.ศ. 2008

เด็กชายในชุดนอนลายทาง คือเรื่องราวจากหน้าประวัติศาสตร์เล่าผ่านมุมมองของบรูโน เด็กชายวัยเก้าขวบผู้ไร้เดียงสา ที่ต้องจากบ้านของตัวเองมาอยู่ในบ้านหลังใหม่ซึ่งต่างไปจากเดิมมาก เขาต้องพยายามทำความเข้าใจว่าสถานที่แห่งใหม่นี้คือที่ไหน และเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ผู้เขียนคิดว่า การจะอ่าน

เรื่องนี้ให้สนุก ควรอ่านโดยที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร และดื่มด่ำไปกับปริศนาที่ซ่อนอยู่ระหว่างบรรทัด ปกหลังของหนังสือฉบับพิมพ์ครั้งแรกจึงบอกไว้แต่เพียงว่า

หากคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะออกเดินทางไปด้วยพร้อมกับเด็กชายวัยเก้าขวบชื่อบรูโน และไม่ช้าไม่นานคุณกับบรูโนจะไปถึงรั้วแห่งหนึ่ง รั้วเช่นนี้มีอยู่ทั่วทุกแห่งบนโลก เราหวังว่าคุณจะไม่มีวันต้องเผชิญกับมัน

words

บรูโนค้นพบความจริง

บ้าย วันหนึ่งเมื่อกลับจากโรงเรียน บรูโนก็ต้องแปลกใจที่พบ มาเรีย สาวใช้ของบ้าน (คนที่ก้มหน้างัดๆ อยู่เสมอ และไม่เคยละสายตาจากพื้นพรหม) ยืนอยู่ในห้องนอนของเขา กำลังรีอข้าวของออกจากตู้เสื้อผ้าจัดใส่ลังไม้ใบใหญ่ๆ สี่ลัง ไม่เว้นแม้แต่ของที่เขาแอบซุกซ่อนไว้ซอกข้างใน ซึ่งเป็นสมบัติของเขา แต่เพียงผู้เดียว ห้ามใครมายุ่ง

“ทำอะไรนะ” เขาถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้สุภาพที่สุด เพราะแม้จะไม่ชอบใจที่กลับบ้านมาเจอคนกำลังรีอค้นข้าวของของตน แต่คุณแม่อธิษฐานเขาเสมอว่า ต้องให้เกียรติมาเรียและไม่พูดจาแบบที่คุณพ่อพูดกับเธอ “อย่ามายุ่งกับของผมนะ”

มาเรียสั่นศีรษะและชี้ไปทางชานพักบันไดข้างหลัง ที่ซึ่งคุณแม่ปรากฏตัวขึ้นในตอนนั้นเอง ท่านเป็นสตรีร่างสูง ผผแดง ยาวถูกขมวดไว้ที่ท้ายทอยแล้วคลุมด้วยอะไรคล้ายๆ ตาข่าย มือไม้บิดไปมาอย่างกระวนกระวายราวกับว่าจะต้องพูดเรื่องบางอย่างที่ไม่อยากพูดหรือไม่อยากจะต้องทำให้เชื่อ

“คุณแม่ครับ” บรูโนพูดพลางเดินเข้าไปหา “เกิดอะไรขึ้นครับ ทำไมมาเรียมายุ่งกับของของผม”

“เธอกำลังจัดกระเป๋าค่ะ” คุณแม่อธิบาย

“จัดกระเป๋าหรือครับ” เขาถาม พลางนึกย้อนโดยไวกว่าไปยังเหตุการณ์เมื่อสองสามวันก่อน และพิจารณาว่าเขาทำเรื่องซนหนักหนาสาหัสหรือพูดคำต้องห้ามออกมาดังๆ จนต้องถูกส่งตัวไปอยู่ที่อื่นหรือเปล่า แต่เขาก็คิดอะไรไม่ออกเลย อันที่จริงสองสามวันหลังนี้เขาประพฤติตัวดีเยี่ยมอย่างไร้ที่ติกับทุกคน และจำไม่ได้เลยว่าได้ทำเรื่องยุ่งวุ่นวายขนาดไหนอะไรสักอย่าง “ทำไมล่ะครับ” เขาก็เลยถาม “ผมทำอะไรผิดหรือครับ”

ตอนนี้คุณแม่เดินเข้าไปในห้องท่านแล้ว แต่ลาร์สหัวน้ำคนรับใช้ผู้นั้น และกำลังจัดของลงกระเป๋เหมือนกัน ท่านถอนใจและตัวดีมืออย่างหงุดหงิด ก่อนจะก้าวยาวๆ กลับไปที่บันได บรูโนตามไปติดๆ เขาจะไม่ยอมทิ้งเรื่องค้างไว้โดยไม่ได้รับคำอธิบาย

“คุณแม่ครับ” เขาถามซ้ำ “เกิดอะไรขึ้น เราจะย้ายบ้านหรือครับ”

“ลงไปข้างล่างกับแม่หน่อยค่ะ” คุณแม่พูด แล้วเดินนำไปยังห้องอาหารใหญ่ที่ท่านฟูเรอร์เคยมารับเลี้ยงเมื่อลัปดาร์ทก่อน “เราจะคุยกันที่ห้องข้างล่าง”

บรูโนวิ่งลงบันไดไปและถึงกับแซงหน้าคุณแม่ตรงซนพักบันไดด้วย ดังนั้นเขาจึงไปรออยู่ที่ห้องอาหารแล้วเมื่อคุณแม่เดินเข้ามาถึง เขามองท่านอยู่ครู่ใหญ่โดยไม่พูดอะไรเลย คิดอยู่ในใจว่าคุณแม่คงแต่งหน้าไม่ดีเมื่อเช้านี้ เพราะตรงขอบตา

ออกจะแดงกว่าปกติ เหมือนขอบตาเขาหลังจากทำเรื่องยุ่งวุ่นวาย
ขนานใหญ่จนโดนตีและลงเอยด้วยการร้องไห้

“ลูกอย่ากังวลไปเลย บรูโน” คุณแม่พูด แล้วนั่งลงบน
เก้าอี้ตัวที่คุณคนสวยผมบลอนด์เคยนั่งตอนที่มารับประทานอาหาร
เย็นพร้อมกับท่านฟูเรอร์ เธอยังโบกมือให้เขาด้วยตอนที่คุณพ่อ
ปิดประตูห้อง “ที่จริงนี่จะเป็นการผจญภัยครั้งใหญ่ด้วยซ้ำนะจ๊ะ”

“อะไรครับ” เขาถาม “ผมจะถูกส่งตัวไปอยู่ที่อื่นหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่ลูกคนเดียวจ๊ะ” คุณแม่ตอบ ทำท่าเหมือน
จะยิ้มอยู่ครู่หนึ่ง แต่เปลี่ยนใจ “เราจะไปกันทุกคน พ่อ แม่
เกรเทล แล้วก็ลูก เราทั้งสี่คนเลย”

บรูโนคิดแล้วทำหน้านี้ว่า เขาจะไม่ว่าอะไรนักหรอกถ้า
เกรเทลเป็นคนที่จะต้องจากไป เพราะเธอจะเป็น *ยายเกินเยียวยา*
และเอาแต่ก่อเรื่องยุ่งให้เขา แต่ที่ดูจะไม่ยุติธรรมอยู่สักหน่อย
ก็คือทุกคนต้องไปกับเธอด้วย

“แล้วที่ไหนล่ะครับ” เขาถาม “เราจะไปที่ไหนกันแน่
ทำไมเราอยู่ที่นี่ไม่ได้ครับ”

“เพราะงานของคุณพ่อจ๊ะ” คุณแม่อธิบาย “ลูกก็รู้ว่า
นั่นสำคัญขนาดไหน ใช่ไหมลูก”

“ใช่ครับ แม่อยู่แล้ว” บรูโนตอบพลางพยักหน้ารับเพราะมี
แขกมากมายมาที่บ้านเสมอ ไม่ว่าจะเป็นผู้ขายเต่งเครื่องแบบโก้ๆ
และผู้หญิงที่มาพร้อมเครื่องพิมพ์ดีดที่เขาไม่ควรเอามือมอมๆ
ไปจับ ทุกคนปฏิบัติต่อคุณพ่ออย่างสุภาพเรียบร้อยมาก และ
พูดกันว่าท่านเป็นคนมีอนาคตไกล เพราะท่านฟูเรอร์คิดการใหญ่
ไว้ให้ทำ

“ก็บางทีคนที่สำคัญมากๆ” คุณแม่พูด “หัวหน้าของเขา
ก็จะขอให้ไปอยู่ที่อื่น เพราะมีงานพิเศษอย่างยิ่งให้ต้องทำ”

“งานอะไรครับ” บรูโนถาม เพราะถ้าเขาเชื่อสัจย์ต่อตัวเอง
(ซึ่งเขาพยายามจะทำเช่นนั้นเสมอ) เขาก็ต้องยอมรับว่าไม่ค่อย
แน่ใจนักว่าคุณพ่อทำงานอะไร

วันหนึ่งที่โรงเรียน เขาและเพื่อนๆ คุยกันเรื่องคุณพ่อคาร์ล
บอกว่าคุณพ่อของเขาเป็นคนขายผักผลไม้ ซึ่งบรูโนรู้ว่าจริง
เพราะเขามีร้านขายผักผลไม้อยู่กลางเมือง และแดเนียลบอกว่า
คุณพ่อของเขาเป็นครู ซึ่งบรูโนก็รู้ว่าจริง เพราะเขาสอนพวก
เด็กโตๆ ที่บรูโนควรจะต้องคอยหลบห่างๆ ไว้เป็นดี และ
มาร์ตินก็บอกว่าคุณพ่อของเขาเป็นพ่อครัว ซึ่งบรูโนก็รู้ว่าจริง
เพราะบางครั้งเขามารับมาร์ตินที่โรงเรียน และทุกครั้งเขาจะ
สวมเสื้อสีขาวหลวมๆ และผ้ากันเปื้อนลายสกอต เหมือนกับว่า
เพิ่งก้าวออกมาจากห้องครัว

แต่พอเพื่อนๆ ถามบรูโนว่าคุณพ่อของเขาทำอะไร เขา
อ้าปากจะบอก แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขาเองก็ไม่รู้ เท่าที่บอกได้
ก็คือ พ่อเป็นคนมีอนาคตไกล และท่านฟูเรอร์คิดการใหญ่ไว้
ให้ทำ อ้อ แล้วคุณพ่อก็ใส่เครื่องแบบก็มากด้วย

“เป็นงานสำคัญมาก” คุณแม่บอก แล้วก็ทำท่าทางลังเล
อยู่ครู่ “เป็นงานที่ต้องให้คนพิเศษทำ ลูกเข้าใจที่แม่พูดใช่ไหมจ๊ะ”

“แล้วเราทุกคนต้องไปด้วยหรือครับ” บรูโนถาม

“ใช่แล้ว ต้องไปสิจ๊ะ” คุณแม่ตอบ “ลูกคงไม่ยากให้
คุณพ่อไปทำงานใหม่คนเดียว ไปเหงาโดดเดี่ยวอยู่ที่นั่นใช่ไหม
ลูก”

“คงไม่ละครับ” บรูโนตอบ

“คุณพ่อคงคิดถึงเราแย่เลยถ้าเราไม่ไปอยู่ด้วย” คุณแม่กล่าวเสริม

“คุณพ่อจะคิดถึงใครมากที่สุดครับ” บรูโนถาม “ผมหรือว่าเกรเทล”

“ท่านจะคิดถึงลูกสองคนเท่าๆ กันแหละจ๊ะ” คุณแม่บอก เพราะเธอเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าต้องไม่ลำเอียงรักใคร่มากกว่า ซึ่งบรูโนก็ชื่นชม โดยเฉพาะในเมื่อเขารู้ว่าจริงๆ แล้วคุณแม่รักเขามากกว่า

“แล้วบ้านเราละครับ” บรูโนถาม “ใครจะดูแลบ้านระหว่างที่เราไม่อยู่”

คุณแม่ถอนใจและมองไปรอบๆ ห้องราวกับท่านอาจจะไม่ได้เห็นมันอีกแล้ว บ้านหลังนี้สวยมากและมีทั้งหมดห้าชั้น ถ้ารวมห้องใต้ดินซึ่งเป็นที่ที่คนครัวทำอาหารทั้งหลาย และเป็น ที่ซึ่งมาเรียกับลาร์สนั่งใต้คาร์มด่าทอกันด้วยคำที่บรูโนไม่ควรพูด และถ้ารวมห้องเล็กๆ ที่ชั้นบนสุดของบ้านที่มีหน้าต่างหลากหลาย ที่ซึ่งถ้าบรูโนยืนเขย่งเกาะขอบหน้าต่างแน่นๆ เขาก็จะมองเห็นทั่วกรุงเบอร์ลิน

“เราต้องปิดบ้านนี้ไปก่อน” คุณแม่บอก “แต่สักวันเราจะกลับมาจ๊ะ”

“แล้วคนครัวละครับ” บรูโนถาม “แล้วลาร์สละ มาเรียด้วย พวกเขาจะไม่ได้อยู่ที่นี้หรือครับ”

“พวกเขาจะไปกับเราด้วยจ๊ะ” คุณแม่อธิบาย “ถามแค่นี้พอแล้วลูก ลูกน่าจะขึ้นไปช่วยมาเรียจัดของนะ”

บรูโนลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่ยังไม่ขยับไปไหน เขายังมีอีกสองสามเรื่องที่ยอยากถามก่อนจะยอมยุติเรื่องนี้

“แล้วอยู่ไกลแค่ไหนครับ” เขาถาม “ผมหมายถึงงานใหม่นะครับ ไกลกว่าหนึ่งไมล์หรือเปล่า”

“โอ้ยตาย” คุณแม่เอ่ยกลั้วหัวเราะ ทว่าเป็นเสียงหัวเราะที่แปลกพิกล เพราะท่านไม่ได้ดูมีความสุขเลย ทั้งยังหันหน้าหนีไปอีกทางราวกับไม่อยากให้เขาเห็นหน้า “จ๊ะ บรูโน” เธอตอบ “ไกลกว่าหนึ่งไมล์ จริงๆ แล้วไกลกว่านั้นมากทีเดียว”

ตาของบรูโนเบิกกว้าง ปากอ้าหวอ เขารู้สึกว่าแขนขาออกดังเช่นทุกครั้งเวลาที่มีเรื่องแปลกใจ “คุณแม่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องไปจากเบอร์ลินใช่ไหมครับ” เขาถาม อ้าปากสุดลมหายใจไปด้วยขณะพูดคำเหล่านั้นออกมา

“คงจะต้องไปจ๊ะ” คุณแม่ตอบ และผงกศีรษะรับอย่างเศร้าใจ “งานของคุณพ่อ...”

“แล้วโรงเรียนล่ะครับ” บรูโนถามชัดขึ้นมาก เขารู้ว่าไม่ควรทำ แต่คิดว่าคุณแม่น่าจะอภัยให้ในคราวนี้ “แล้วคาร์ลกับแดเนียลกับมาร์ตินล่ะครับ เพื่อนผมจะรู้ได้ยังไงว่าผมอยู่ที่ไหนเวลาเราอยากเล่นอะไรด้วยกัน”

“ลูกคงจะต้องบอกลาเพื่อนๆ ไปก่อนตอนนี้จ๊ะ” คุณแม่พูด “แต่แม่แน่ใจว่าอีกไม่นานลูกก็จะได้เจอพวกเขาอีก แล้วก็อย่าพูดชัดขึ้นมาเวลาแม่พูดอยู่นะจ๊ะ” ท่านแถมท้าย เพราะแม้จะเป็นชาวที่แปลกและไม่น่าฟังเอาเสียเลย แต่บรูโนก็ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะทำผิดกฎความสุภาพที่เขาได้รับการอบรมมา

“บอกลาหรือครับ” เขาถามขณะจ้องมองคุณแม่ตาค้าง

“บอกลาเพื่อน ๆ หรือครับ” เขาพูดซ้ำอย่างตะกุกตะกักราวกับมีขนมปังบิสกิตอยู่เต็มปาก ขนมปังที่เขาเคี้ยวเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้ว แต่ยังไม่ทันกลืน “บอกลาคาร์ลกับแดเนียลกับมาร์ติน หรือครับ” เขาพูดอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังจนชักจะกลายเป็นเสียงตะโกนเข้าไปทุกที ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้ทำในบ้าน “แต่พวกเขาทั้งสามเป็นเพื่อนรักสุดชีวิตของผมนะครับ”

“โอ้ แล้วลูกก็หาเพื่อนใหม่ได้จ้ะ” คุณแม่บอกและโบกมือบ๊ายบายไม่ใส่ใจ ราวกับว่าเด็กผู้ชายจะหาเพื่อนรักสุดชีวิตสามคนได้ง่าย ๆ

“แต่เราวางแผนไว้แล้วนะครับ” เขาประท้วง

“แผนอะไรจ้ะ” คุณแม่ถาม เลิกคิ้วอย่างสงสัย “แผนแบบไหนกัน”

“อ้อ เป็นความลับครับ” บรูโนบอก เขาเปิดเผยไม่ได้ว่าเป็นแผนแบบไหนกันแน่ เพราะจะมีการก่อเรื่องวุ่นวายขนานใหญ่รวมอยู่ด้วย โดยเฉพาะในเมื่ออีกสองสามสัปดาห์ข้างหน้าโรงเรียนก็จะปิดเทอมฤดูร้อน และเขากับพวกจะไม่ต้องได้แต่คิดวางแผน แต่จะได้ลงมือทำตามแผนนั้นจริง ๆ

“แม่เสียใจจ้ะ บรูโน” คุณแม่พูด “แต่แผนของลูกคงต้องรอไปก่อน เรื่องนี้เราไม่มีทางเลือกอื่น”

“คุณแม่ครับ!”

“บรูโน พอได้แล้ว” คราวนี้คุณแม่ตัดบทเสียงแข็งและลุกขึ้นยืนเพื่อแสดงว่าท่านเอาจริงตอนที่บอกให้เขาพอได้แล้ว “จริง ๆ นะ อาทิตย์ที่แล้วลูกยังบ่นอยู่เลยว่าพักนี้อะไรที่นี้เปลี่ยนแปลงไปมาก”

“ก็ผมไม่ชอบที่เราต้องดับไฟหมดตอนกลางคืนนี้ครับ”
เขายอมรับ

“ทุกคนต้องทำอย่างนั้นจ้ะ” คุณแม่บอก “เพื่อความปลอดภัย ไม่แน่ว่าเราอาจจะปลอดภัยมากขึ้นก็ได้ถ้าย้ายไปจากที่นี่เสีย แต่ตอนนี้ลูกต้องขึ้นไปช่วยมาเรียงจัดของแล้ว เราไม่มีเวลาเตรียมตัวมากเท่าที่แม่ต้องการ เพราะคนบางคนเขียะ”

บรูโนพยักหน้ารับแล้วเดินไปอย่างเศร้าใจ รู้ว่า “คนบางคน” เป็นคำที่ผู้ใหญ่ใช้แทน “คุณพ่อ” แต่เป็นคำที่เขาไม่ควรใช้เอง

เขาเดินขึ้นบันไดไปช้าๆ โดยเกาะราวบันไดไว้มือหนึ่งพาลงคิดสงสัยว่า บ้านในสถานที่แห่งใหม่ที่คุณพ่อจะต้องไปทำงานใหม่จะมีราวบันไดแสนวิเศษไว้ไถลเลื่อนลงมาอย่างนี้ไหม เพราะราวบันไดของบ้านหลังนี้ยาวตั้งแต่ชั้นบนสุด (หน้าห้องเล็กๆ ที่ซึ่งถ้าเขายืนเขย่งเกาะขอบหน้าต่างแน่นๆ เขาก็จะมองเห็นทั่วกรุงเบอร์ลิน) ลงไปถึงชั้นล่างตรงหน้าประตูไม้โอ๊กหิมาสองบานพอดี บรูโนไม่ชอบอะไรมากไปกว่าการได้ปีนขึ้นไปนั่งบนราวบันไดชั้นบนสุดแล้วไถลเลื่อนลงมาจนสุดทางพาลงเกิดเสียงฟิ้วตามมาด้วย

จากชั้นบนสุดลงมาถึงชั้นถัดไป ที่ซึ่งมีห้องคุณพ่อกับคุณแม่ แล้วก็ห้องน้ำใหญ่ ซึ่งเขาไม่ควรจะเข้าไปไม่ว่ากรณีใดๆ

แล้วก็ลงมาถึงชั้นต่อมา ซึ่งมีห้องของเขาเองและห้องของเกรเทล แล้วก็ห้องน้ำเล็ก ซึ่งเขาควรจะต้องใช้ให้บ่อยกว่าที่ให้อยู่จริง

จนมาถึงชั้นล่าง ซึ่งเขาจะกระดอนตกจากปลายราวบันได

และต้องลงมายืนสองขาให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะเสียห้าแต้ม แล้วต้องกลับขึ้นไปไกลลงมาใหม่

รวบันไดนี้เป็นของวิเศษสุดในบ้าน แล้วก็ซื้อเท็จจริงที่ว่าบ้านคุณปู่คุณย่าอาศัยอยู่ใกล้มาก และเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็สงสัยว่าท่านทั้งสองจะต้องย้ายตามคุณพ่อไปที่ทำงานใหม่ด้วยหรือเปล่า จากนั้นก็คิดเอาเองว่าพวกท่านต้องไปด้วยแน่ เพราะจะทิ้งท่านไว้ไม่ได้หรอก แต่ไม่มีใครต้องการเกรทเลนิก เพราะเธอน่ะเป็น *ยายเกินเยียวยา* อะไรๆ คงจะสะดวกง่ายดายกว่านี้มากถ้าเธออยู่ดูแลบ้านที่นี้เสีย แต่คุณปู่คุณย่านะหรือท่านนะดีกว่าเธอเป็นร้อยเท่าพันเท่า

บรูโนเดินขึ้นบันไดช้าๆ ไปที่ห้องตัวเอง แต่ก่อนจะเข้าไปในห้อง เขาหันกลับไปมองยังชั้นล่าง และเห็นคุณแม่เดินเข้าไปในห้องทำงานคุณพ่อ ซึ่งอยู่ตรงข้ามห้องรับประทานอาหาร และเป็นห้องที่ *ห้ามเข้าทุกเวลาไม่มีข้อยกเว้น* แล้วก็ได้ยินท่านพูดเสียงดังกับคุณพ่อ จนคุณพ่อพูดเสียงดังกว่าที่คุณแม่จะดังได้ ซึ่งทำให้ทั้งคู่หยุดพูดกัน แล้วประตูห้องทำงานก็ปิดลง บรูโนไม่ได้ยินอะไรอีก เขาจึงคิดว่าเป็นการดีที่จะกลับเข้าห้องไปจัดของแทนมาเรีย เพราะไม่อย่างนั้นเธออาจจะรื้อของออกจากตู้เสื้อผ้าโดยไม่ปราณีปราศรัย ไม่เว้นแม้กระทั่งของที่เธอแอบซุกซ่อนไว้ซอกข้างใน ซึ่งเป็นสมบัติของเขาแต่เพียงผู้เดียว ห้ามใครมายุ่ง

บ้านใหม่

เมื่อแรกเห็นบ้านใหม่ ตาของบรูโนเบิกกว้าง ปากอ้าหวอ แล้วแขนก็กางออกอีกครั้งหนึ่ง บ้านหลังนี้จะต่างจากบ้านเก่าราวชาวกับด่า เขาไม่อยากจะเชื่อว่าครอบครัวจะต้องมาอยู่ที่นี้จริงๆ

บ้านที่เบอร์ลินตั้งอยู่ตรงถนนที่คนไม่พลุกพล่านข้างๆ มีบ้านหลังใหญ่คล้ายๆ กันอีกหลายหลัง ซึ่งมองดูแล้วจะรู้สึกสบายใจเพราะมันคล้ายกับบ้านของเขามาก แต่ไม่เหมือนทีเดียว แถมเด็กผู้ชายอื่นๆ ที่อยู่ในบ้านเหล่านั้นก็มีคนที่เขาเล่นด้วย (ถ้าเป็นเพื่อนกัน) และคนที่เขาอยู่ห่างๆ (ถ้าเป็นพวกชอบหาเรื่อง) แต่บ้านใหม่นี้ตั้งอยู่เดี่ยวๆ ในที่ว่างเว้งว่างมองไปที่ใดไม่มีบ้านอื่นเลย ซึ่งก็หมายความว่าไม่มีเด็กคนอื่นมาให้เล่นด้วย ไม่มีทั้งเพื่อนและไม่มีเรื่อง

บ้านที่เบอร์ลินใหญ่มาก แม้บรูโนจะอยู่มาเก้าปีแล้วเขาก็ยังพบซอกมุมที่ยังสำรวจไม่ทั่ว หรือกระทั่งห้องทั้งห้องอย่างเช่นห้องทำงานของคุณพ่อซึ่งห้ามเข้าทุกเวลาไม่มีข้อยกเว้น เขา

แทบจะไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปในห้องนั้นเลย แต่บ้านใหม่นี้มีแค่สามชั้น ชั้นบนมีห้องนอนทั้งหมดสามห้อง และห้องน้ำเพียงห้องเดียว ชั้นล่างมีห้องครัว ห้องรับประทานอาหาร แล้วก็ห้องทำงานใหม่ของคุณพ่อ (ซึ่งเขาเข้าใจว่าคงมีข้อห้ามเหมือนห้องเก่า) และห้องใต้ดินซึ่งเป็นที่นอนของพวกคนรับใช้

รอบบ้านที่เบอร์ลินยังมีถนนสายอื่นที่มีบ้านหลังใหญ่ๆ อีกเมื่อเดินไปยังกลางเมืองก็จะเห็นคนเดินไปมาอยู่ตลอดเวลาหยุดแวะคุยกันบ้าง ไม่ก็เร่งรีบเดินไปพลางออกตัวว่าวันนี้ไม่มีเวลาหยุดคุยเพราะมีเรื่องต้องทำรื้อยอย่างพันอย่าง มีร้านค้าที่หน้าร้านสว่างสดใส มีแผงขายผักผลไม้ มีตลาดใหญ่ๆ ใส่กะหล่ำปลี แครอท กะหล่ำดอก และข้าวโพดเป็นกองสูง บางตลาดมีต้นกระเทียม เห็ด หัวผักกาด กะหล่ำดาวกองจนล้น บ้างก็มีผักกาดหอม ถั่วแขก แตง และพาร์สนิป บางครั้งบรูโนชอบใจที่ได้ยืนอยู่หน้าแผงเหล่านี้ กลับตาลแล้วสุดหายใจเอากลิ่นหอมหวานมีชีวิตชีวาของผักนานาชนิดเข้าไปและรู้สึกหัวขึ้นมา แต่รอบบ้านใหม่นี้ไม่มีถนนสายอื่นๆ เลย ไม่มีคนเดินผ่านไปมาหรือเร่งรีบเดินไปไหน ที่แน่ๆ คือไม่มีร้านค้าหรือแผงขายผักผลไม้ เมื่อกลับตา เขารู้สึกว่าทุกอย่างรอบตัวช่างว่างเปล่าและเย็นชา รวากับว่าเขาอยู่ในที่ที่โดดเดี่ยวที่สุดในโลก ณ ใจกลางของความว่างเปล่า

ในเบอร์ลินมีโต๊ะต่างๆ ตั้งที่ถนน บางครั้งเวลาบรูโนเดินจากโรงเรียนกลับบ้านพร้อมกับคาร์ล แดเนียล และมาร์ติน โต๊ะเหล่านั้นจะมีทั้งผู้หญิงผู้ชายนั่งอยู่ ดื่มเครื่องดื่มมีฟองฟู พลังหัวเราะดังลั่น เขาคิดเสมอว่าคนที่นั่งโต๊ะเหล่านั้นจะต้อง

เป็นคนตลกมาก เพราะไม่ว่าจะพูดเรื่องอะไร จะต้องมีคนหัวเราะเสมอ แต่บ้านใหม่นี้มีอะไรบางอย่างที่ทำให้บรูโนคิดว่าที่นี่ไม่เคยมีใครหัวเราะ ไม่มีอะไรให้หัวเราะ และไม่มีเรื่องน่ายินดีใดๆทั้งสิ้น

“ผมว่าเราคิดผิดแล้วละ” บรูโนพูดขึ้นหลังจากมาถึงได้สองสามชั่วโมง ขณะที่มาเรียกำลังเอาเสื้อผ้าออกจากกระเป๋าอยู่ในห้องชั้นบน (มาเรียไม่ใช่สาวใช้คนเดียวในบ้านใหม่ แต่ยังมีอีกสามคนซึ่งตัวผอมมาก แล้วก็พูดคุยกันด้วยเสียงกระซิบกระซาบเท่านั้น เขาทราบว่ามีชายแกล่อีกคนมาหั่นผักเตรียมผักทุกวัน และรับใช้ที่โต๊ะอาหารค่ำ ชายแกล่คนนั้นดูหน้าตาไม่มีความสุขเลย และออกจะโกรธขึ้น)

“เราไม่มีโอกาสจะได้คิดให้ดี” คุณแม่พูด ขณะเปิดกล่องที่ใส่ชุดแก้วทกลิปสีใบที่คุณปู่กับคุณย่าให้มาเมื่อคุณแม่แต่งงานกับคุณพ่อ “คนบางคนตัดสินใจแทนเราหมดทุกอย่าง”

บรูโนไม่รู้ว่าคุณแม่หมายความว่าอะไรที่พูดแบบนั้นก็เลยสร้างทำเป็นว่าคุณแม่ไม่ได้พูดอะไรเลย “ผมว่าเราคิดผิดจริงๆ” เขาพูดซ้ำ “ผมว่าจะให้ดีเราลืมเรื่องนี้เสีย แล้วกลับบ้านกันเถอะครับ ถือเป็นประสบการณ์ก็แล้วกัน” เขากล่าวเสริมโดยใช้สำนวนที่เพิ่งได้เรียนรู้มา และตั้งใจจะใช้ให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

คุณแม่ยิ้มและบรรจงวางแก้วลงบนโต๊ะ “แม่มีสำนวนใหม่จะบอกลูกจ๊ะ” ท่านเอ่ย “เราต้องพยายามทำวันนี้ให้ดีที่สุด”

“เราจะต้องทำอย่างนั้นทำไมครับ” บรูโนบอก “ผมว่าคุณแม่น่าจะบอกคุณพ่อว่าเปลี่ยนใจแล้ว เอ่อ ถ้าเราต้องอยู่ที่นี้

วันนี้ ทานอาหารเย็นที่นี่ แล้วก็ต้องนอนค้างที่นี่คืนนี้ เพราะว่าเหนื่อยกันแล้ว ผมก็ไม่ว่าอะไร แต่เราควรจะตื่นแต่เช้าถ้าจะกลับเบอร์ลินให้ทันเวลาน้ำชาบ่ายพรุ่งนี้”

คุณแม่ถอนใจ “บรูโน ลูกขึ้นไปช่วยมาเรียเอาของออกจากกระเป๋าทึ่มลูก”

“แต่จะเอาออกทำไมล่ะครับ ถ้าเราแค่จะ...”

“บรูโน ทำไปเถอะ ขอร้อง!” คุณแม่ทำเสียงแข็ง เห็นได้ชัดว่าท่านพูดขัดจังหวะเขาได้ แต่เขาทำบ้างไม่ได้ “เราอยู่ที่นี่แล้ว เรามาถึงแล้ว ที่นี่จะเป็นบ้านของเราต่อไปอีกสักระยะแล้วเราก็คงต้องพยายามทำวันนี้ให้ดีที่สุด เข้าใจไหมจ๊ะ”

เขาไม่เข้าใจว่า “สักระยะ” หมายความว่าอะไร และบอกท่านไปตามนั้น

“หมายความว่านี่คือที่ที่เราต้องอยู่ บรูโน” คุณแม่บอก “ห้ามโต้แย้ง”

บรูโนปวดท้องและรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างก่อร่างขึ้นในตัวมันค่อยๆ ขยายใหญ่จากส่วนกันบั้งลึกที่สุดในตัวออกมาสู่โลกภายนอก ซึ่งทำให้เขาอยากร้องตะโกนออกมาว่าทุกอย่างไม่ถูกต้องไม่เป็นธรรม และเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ที่ทุกคนต้องชดใช้สักวัน หรือไม่ก็ทำให้เขาร้องไห้โฮออกมา เขาไม่เข้าใจว่าเรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรกัน ชีวิตเขาเป็นสุขดีทุกอย่าง เล่นสนุกอยู่ที่บ้าน มีเพื่อนรักสุดชีวิตสามคน ได้เฝ้าตัวลงตามราวบันได พยายามยื่นเขย่งมองให้เห็นทั่วเบอร์ลิน แล้วอยู่ดี ๆ เขาก็ต้องมาติดแหง็กอยู่ในบ้านเย็นชาน่าซังกับสาวใช้สามคนที่ชอบพูดกระซิบกระซาบ และคนรับใช้ที่โต๊ะอาหาร

ที่ทั้งไม่มีความสุขและโกรธซึ่ง ไม่มีใครที่นั่นมีที่ท่าว่าจะกลับไปมีความสุขสนุกสนานได้อีกเลย

“บรูโน แม่อยากให้คุณขึ้นไปเอาของออกจากกระเป๋าดี๋ยงนี้เลย” คุณแม่พูดเสียงเย็น เขารู้ว่าคุณแม่เอาจริงจึงหันกลับเดินออกไปโดยไม่พูดอะไรอีก เขารู้สึกได้ว่ามีน้ำตาคลอแต่ตั้งใจว่าจะไม่ปล่อยให้ไหลออกมา

เขาขึ้นชั้นบนแล้วหันไปรอบ ๆ ซ้ำ ๆ ด้วยหวังจะได้เห็นประตูหรือชอกเล็ก ๆ ที่พอจะสำรวจได้ในที่สุด แต่ก็ไม่มีเลย ชั้นนี้มีประตูเพียงแค่อลิ้นบานอยู่ด้านละสองและหันเข้าหากัน มีประตูห้องเขา ประตูห้องเกรเทล ประตูห้องคุณพ่อคุณแม่แล้วก็ประตูห้องน้ำ

“นี่ไม่ใช่บ้าน และจะไม่มีวันเป็นได้” เขาพูดพึมพำขณะเดินเข้าห้องตัวเอง และเห็นว่าเสื้อผ้าทั้งหมดของเขากระจัดกระจายอยู่บนเตียง ส่วนกล่องของเล่นและหนังสือยังไม่ได้เปิดด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่ามาเรียไม่รู้เลยว่าอะไรควรทำก่อนทำหลัง

“คุณแม่ให้ผมมาช่วย” เขาพูดเบา ๆ แล้วมาเรียกพี่ภักหน้าและขึ้นไปที่กระเป๋าใบใหญ่ซึ่งใส่ถุงเท้า เสื้อกั๊ก และกางเกงในของเขา

“คุณหนูช่วยแยกของในนั้นออกมาแล้วเก็บใส่ลิ้นชักตรงโน้นทีละกะ” เธอบอก พลังขึ้นไปยังตู้หน้าตาน่าเกลียดที่อีกด้านหนึ่งของห้อง ข้างกระจกซึ่งมีฝุ่นจับหนา

บรูโนถอนหายใจแล้วเปิดกระเป๋ามีชุดชั้นในใส่อยู่เต็มสิ่งที่เขาอยากจะทำที่สุดในตอนนี้คือคลานเข้าไปในกระเป๋า แล้วหวังว่าเมื่อคลานออกมาอีกครั้งเขาจะตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองได้

กลับไปอยู่บ้านแล้ว

“มาเรีย คุณคิดยังไงบ้าง” เขาถามหลังจากเงียบไปนาน เพราะเขาชอบมาเรียมาแต่ไหนแต่ไรและรู้สึกว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว แม้ว่าคุณพ่อจะบอกว่าเธอเป็นแค่คนรับใช้ และได้เงินเดือนมากเกินควรด้วย

“เรื่องอะไรคะ” เธอถาม

“ก็นี่ไง” เขาพูดราวกับว่าเป็นเรื่องที่เห็นได้ชัดเจนยิ่งกว่าอะไรในโลก “ที่มาอยู่ที่แบบนี้ล่ะ คุณว่าเราทำผิดเข้าเต็มเปาหรือเปล่า”

“เรื่องนี้ดิฉันพูดอะไรไม่ได้หรอกค่ะ คุณหนูบรูโน” มาเรียเอ่ย “คุณแม่อธิบายให้คุณหนูฟังแล้วนี่คะ เรื่องงานของคุณพ่อและ...”

“โอ๊ย ผมเบื่อฟังเรื่องงานของคุณพ่อแล้ว” บรูโนพูดขัดขึ้น “เราได้ยินแต่เรื่องนี้แหละ งานของคุณพ่ออย่างนี้ งานของคุณพ่ออย่างนั้น ก็ถ้างานของคุณพ่อทำให้เราต้องย้ายออกจากบ้านและจากราวบันไดเลื่อนไกล จากเพื่อนรักสุดชีวิตสามคน ผมก็คิดว่าคุณพ่อควรคิดให้ดีเรื่องงานนี้ คุณว่าไหม”

ตอนนั้นเองมีเสียงดังแฉ็ดที่ทางเดินข้างนอก บรูโนเงยหน้าขึ้นเห็นประตูห้องคุณพ่อคุณแม่แง้มออก เขาตัวแข็งขยับแขนขาไม่ได้ไปชั่วครู่ คุณแม่ยังอยู่ข้างล่าง ซึ่งก็หมายความว่าคุณพ่ออยู่ในนั้นและอาจจะได้ยินทุกอย่างที่บรูโนเพิ่งพูดไป เขาจ้องมองประตู แสบไม่กล้าหายใจ และคิดสงสัยว่าคุณพ่อจะออกมาพาตัวเขาลงไปข้างล่างเพื่ออบรมสั่งสอนหรือไม่

ประตูเปิดกว้างขึ้น บรูโนถอยหลังเมื่อร่างหนึ่งปรากฏ

ออกมา เขาไม่ใช่คุณพ่อ แต่เป็นคนหนุ่มกว่ามาก และไม่สูงเท่าคุณพ่อด้วย ทั้งยังสวมเครื่องแบบเหมือนท่าน เพียงแต่ไม่มีเครื่องยศมากเท่า เขาดูมีท่าทางเอาจริงเอาจังยิ่ง หมวกที่สวมก็แน่นกระชับศีรษะ บรูโนเห็นได้ว่าผมเขาแถวขมับเป็นสีทองจัดจนเกือบจะเป็นสีเหลืองผิดธรรมชาติ เขาก็เอากล่องใบหนึ่งและกำลังเดินไปที่หัวบันได แต่หยุดชั่วคราวเมื่อเห็นบรูโนยืนมองอยู่ เขากวาดตามองเด็กชายหัวจรดท้ายราวกับว่าไม่เคยเห็นเด็กมาก่อนและไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไรดี จับกินเสีย ไม่สนใจ หรือว่าเตะลงบันไดไปเลย ทว่าเขาก็แค่ผงกศีรษะให้นิดหนึ่งแล้วเดินต่อไป

“นั่นใครนะ” บรูโนถาม ชายหนุ่มคนนั้นดูเอาจริงเอาจังและมีฐานะเสียจนบรูโนคิดเอาเองว่าต้องเป็นคนสำคัญมาก ๆ แน่ “ลูกน้องของคุณพ่อคุณหนูกระมังคะ” มาเรียบอก เธอยืนตัวตรงเมื่อชายหนุ่มคนนั้นปรากฏตัวขึ้นแล้วยกมือประสานกันเหมือนคนกำลังสวดมนต์ เธอก้มหน้ามองพื้นแทนที่จะมองหน้าเขา ราวกับกลัวว่าจะต้องกลายเป็นหินถ้ามองเขาตรง ๆ เธอดูผ่อนคลายลงก็ต่อเมื่อเขาไปแล้ว “ไม่นานเราก็คงได้รู้จักพวกเขาละค่ะ”

“ผมไม่ชอบเขา” บรูโนบอก “เขาดูเอาจริงเอาจังเกินไป” “คุณพ่อของคุณหนูก็เอาจริงเอาจังมากนะค่ะ” มาเรียบอก “ก็ใช่ แต่ท่านเป็นคุณพ่อ” บรูโนอธิบาย “คนเป็นคุณพ่อจะต้องเอาจริงเอาจัง ไม่สำคัญว่าจะเป็นคนขายผักผลไม้หรือครู หรือคนครัว หรือผู้การ” เขาพูดถึงงานทุกอย่างที่รู้ว่าพวกคุณพ่อที่เป็นคนดินน่านับถือทำกัน และเป็นคำเรียกขาน

ที่เขาคิดถึงนับพันครั้ง “แต่ผมคิดว่าผู้ชายคนนั้นดูไม่เหมือน
คนเป็นพ่อเลย ถึงเขาจะดูเอาจริงเอาจังมากก็ตาม”

“กิจการของพวกเขาเป็นงานที่ต้องเอาจริงเอาจังมากนี่คะ”
มาเรียพูดพลางถอนใจ “อย่างน้อยพวกเขาก็คิดอย่างนั้นละคะ
ถ้าดิฉันเป็นคุณหนูนะคะ ดิฉันจะอยู่ให้ห่างๆ พวกทหารนี่”

“ผมไม่เห็นว่าจะทำอะไรอื่นได้นอกจากนั้น” บรูโนพูด
เศร้าๆ “ผมไม่คิดด้วยซ้ำว่าจะมีใครให้เล่นด้วยได้นอกจากเกรเทล
แต่ยังงั้นแล้วจะไปสนุกอะไร ก็เธอน่ะเป็น *ยายเกินเยียวยา*”

เขารู้สึกว่าอยากจะร้องให้อีกแล้ว แต่ก็กลืนไว้ เพราะ
ไม่อยากจะให้ตัวเองเป็นเด็กขี้อายต่อหน้ามารี เขาเหลือบมองไป
รอบๆ ห้องโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นจากพื้น พยายามหาดูว่ามีอะไร
น่าสนใจไหม ซึ่งก็ไม่มี หรืออย่างน้อยก็ดูเหมือนไม่มี แต่แล้ว
สิ่งหนึ่งก็สะดุดตาเขาเข้า ที่มุมห้องด้านตรงข้ามกับประตูมีหน้าต่าง
อยู่บนเพดานที่ยาวลงมาถึงผนัง คล้ายๆ กับหน้าต่างที่ห้องชั้น
บนสุดของบ้านที่เบอร์ลิน เพียงแต่ไม่สูงเท่า บรูโนมองหน้าต่างนั้น
แล้วคิดว่า เขาอาจจะมองออกไปข้างนอกได้โดยไม่ต้องยื่นแขน

เขาเดินช้าๆ ไปที่หน้าต่าง พลางหวังว่าจะมองจากที่นี้ไป
ได้ไกลถึงเบอร์ลิน ถึงบ้านและถนนรอบๆ ถึงโต๊ะที่ผู้คนนั่งดื่ม
เครื่องดื่มมีฟองฟูพลางเล่าเรื่องตลกขำขันกัน เขาเดินช้าๆ
เพราะไม่อยากจะผิดหวัง แต่นี่เป็นห้องของเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ
เดินได้ไม่เท่าไรก็ถึงหน้าต่างแล้ว เขาเอาหน้าแนบกระจกแล้ว
มองออกไปดูสิ่งที่อยู่ข้างนอก คราวนี้เมื่อดวงตาเขาเบิกกว้าง
ปากอ้าหวอ แขนของเขากลับตกลอยอยู่ข้างตัว เพราะสิ่งที่เห็น
ทำให้เขาหนาวเยือกและรู้สึกไม่ปลอดภัยขึ้นมา

ยายเกินเหียวยา

บรูโน แนใจเลยว่า อะไรๆ จะเข้าทำเข้าทางกว่านี้มากถ้าพวกเขาทิ้งเกรเทลให้อยู่ดูแลบ้านที่เบอร์ลิน เพราะเธอรังแต่จะก่อปัญหา ความจริงแล้วเขาได้ยินคนพูดถึงเธอหลายต่อหลายครั้งว่าเป็น ตัวปัญหาตั้งแต่เกิดเลย

เกรเทลแก่กว่าบรูโนสามปี และเธอก็ทำให้เขาเข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งตั้งแต่เขาเริ่มจำความได้ที่เดียวว่า ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีของโลก โดยเฉพาะเหตุการณ์ใดๆ ในโลกซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งสองแล้วละก็ เธอเป็นใหญ่ บรูโนไม่ยอมรับว่าเขาออกจะกลัวเธอหน่อยๆ แต่ถ้าเขาเชื่อสัตย์ต่อตัวเอง (ซึ่งเขาพยายามจะทำเช่นนั้นเสมอ) เขาก็ต้องยอมรับว่ากลัวจริงๆ

เธอมีนิสัยไม่ดีบางอย่างแบบที่พวกพี่สาวทั้งหลายจะมีอย่างหนึ่งคือ ตอนเช้าๆ เธอใช้ห้องนํ้านานเหลือเกิน และไม่สนใจว่าบรูโนกำลังรอกอยู่หน้าห้อง กระโดดหยิ่งเหยิงเพราะสุดจะอันแล้ว

เธอมีตุ๊กตาสะสมจำนวนมากวางอยู่บนชั้นรอบห้อง เจ้าพวกนั้นจึงดูบรูโนในเวลาเขาเข้าไปในห้อง และมองตามเขาไปทุกที่ทุกกระดิก เขาแน่ใจเลยว่าถ้าเขาเข้าไปสำรวจห้องเธอเวลาเธอไม่อยู่ เจ้าพวกนี้จะต้องฟ้องเธอว่าเธอทำอะไรบ้างแน่นอน นอกจากนี้เกรเทลยังมีเพื่อนที่ไม่น่ารักเลยอีกด้วย เป็นพวกที่ดูเหมือนจะคิดว่าตัวเองฉลาดเสียเต็มประดาที่ล้อเลียนเขาได้ ซึ่งเขาจะไม่มีวันทำเช่นนั้นเด็ดขาดถ้าตัวเองแก่กว่าพี่สาวสามปี สิ่งที่คุณผู้ไม่น่ารักของเกรเทลทุกคนดูจะชอบทำมากที่สุดก็คือการกลั่นแกล้งเขาและพูดจาร้ายๆ ใส่ เมื่อใดก็ตามที่คุณแม่หรือมาเรียไม่อยู่

“บรูโนไม่ได้อายุเก่าชวบ แค่หกชวบต่างหาก” ยายคนที่ร้ายกาจกว่าใครพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกด้วยเสียงสูงๆ ต่ำๆ เหมือนร้องเพลง พลางเดินไปรอบๆ และเอานิ้วจิ้มสีข้างเขา

“ผมไม่ได้อายุหกชวบนะ ผมเก่าชวบแล้ว” เขาโต้พยายามจะหนีไป

“แล้วทำไมเธอถึงตัวเล็กนั้ล่ะ” ยายตัวร้ายถาม “เด็กเก่าชวบคนอื่นเขาตัวใหญ่กว่าเธอทั้งนั้น”

ก็จริง เรื่องนี้เป็นปมด้อยของบรูโน เป็นสาเหตุที่ทำให้เขารู้สึกเสียใจอยู่ตลอดที่ไม่สูงอย่างเพื่อนๆ ในชั้นเดียวกันความจริงแล้วเขาสูงแค่ไหล่ของคนอื่นๆ เท่านั้นเอง บางครั้งเวลาที่บรูโนเดินไปตามถนนกับคาร์ล แดเนียล และมาร์ติน คนก็จะคิดว่าเขาเป็นน้องชายของใครคนใดคนหนึ่ง ทั้งที่จริงๆ แล้วเขาอายุมากเป็นที่สอง

“เพราะงั้นเธอต้องแค่หกชวบแน่นอน” ยายตัวร้ายยืนยัน

แล้วบรูโนก็วิ่งหนีไปออกกำลังยืดตัว และหวังว่าจะตื่นขึ้นมาในเช้าวันหนึ่งแล้วตัวสูงขึ้นอีกสักหนึ่งหรือสองฟุต

ดังนั้นข้อดีข้อหนึ่งของการที่ไม่ได้อยู่ในเบอร์ลินอีกต่อไปก็คือ ไม่มีเพื่อนของเกรเทลคนไหนจะมาคอยแกล้งเขา บางทีถ้าเขาถูกบังคับให้อยู่ที่บ้านใหม่สักพัก ซึ่งอาจจะนานกระทั่งเดือนหนึ่ง เขาก็คงจะตัวสูงขึ้นแล้วเมื่อได้กลับบ้าน และพวกนั้นก็แกล้งเขาไม่ได้อีกต่อไป เขาจะต้องจำเรื่องนี้ใส่ใจเอาไว้ ถ้าอยากจะทำอย่างที่คุณแม่แนะนำและทำวันนี้ให้ดีที่สุด

เขาวิ่งเข้าไปในห้องเกรเทลโดยไม่ได้เคาะก่อน และพบว่าเธอกำลังจัดวางเหล่าตุ๊กตาตามชั้นต่าง ๆ รอบห้อง

“เข้ามาทำอะไรนะ” เธอตวาดแหว พลังหันขวับมา “ไม่รู้หรือยังไม่ว่าเวลาจะเข้าห้องสุภาพสตรีต้องเคาะก่อน”

“นี่พี่คงไม่ได้เอาตุ๊กตามาหมดหรอกนะใช่ไหม” บรูโนถาม เขาตัดสินใจที่จะไม่ตอบคำถามส่วนใหญ่ของพี่สาว แต่ถามคำถามสักสองสามข้อแทน

“เอามาสิ” เธอตอบ “เธอคิดหรือว่าพี่จะทิ้งไว้ที่บ้าน คงจะหลายอาทิตย์หรือมากกว่าเราจะได้กลับไป”

“หลายอาทิตย์เหรอ” บรูโนพูด น้ำเสียงผิดหวัง แต่แอบดีใจเงียบ ๆ เพราะเขาทำใจแล้วว่าคงต้องอยู่ที่นี้สักเดือน “พี่คิดยังงั้นจริง ๆ เหรอ”

“ก็พอพี่ถามคุณพ่อ ท่านบอกว่าเราจะอยู่ที่นี้ไปสักกระยะ”

“แล้วสักกระยะนี้มันนานแค่ไหนกันแน่” บรูโนถามพลางนั่งลงที่ขอบเตียงพี่สาว

“นานเป็นอาทิตย์ ๆ แหละ” เกรเทลพูดพลางผงกศีรษะ

หึกๆอย่างผู้รู้ “อาจจะถึงสามอาทิตย์”

“งั้นก็ไม่ใช่ไร” บรูโนบอก “ถ้าต้องอยู่นานแค่สักระยะไม่ถึงเดือนละกันนะ ผมไม่ชอบที่นี่เลย”

เกรเทลมองดูน้องชายแล้วรู้สึกเห็นด้วยกับเขาในคราวนี้ “พี่เข้าใจดี” เธอเอ่ย “ที่นี่ไม่น่าอยู่เลยเนอะ”

“แย่มากๆ” บรูโนว่า

“ก็จริง” เกรเทลยอมรับ “ตอนนี้เนอะแย แต่พอตกแต่งให้ดีขึ้นหน่อยก็อาจจะดูไม่เลวนัก พี่ได้ยินคุณพ่อพูดว่า คนที่อยู่เอาทัวร์ก่อนหน้าเรา จู่ๆก็ต้องออกจากงานกะทันหันมากเลยไม่มีเวลาจัดบ้านให้เราสวยๆ”

“เอาทัวร์เหรอ” บรูโนถาม “แปลว่าออกไปเหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น บรูโน” เกรเทลพูดพลางถอนใจ “เอาทัวร์เป็นชื่อนะ”

“ก็ได้ ถ้าฉันเอาทัวร์นี้ชื่อของอะไร” บรูโนถามย้ำ “แล้วอะไรออกไปเหรอ”

“เป็นชื่อบ้านนี้” เกรเทลอธิบาย “เอาทัวร์”

บรูโนครุ่นคิด เขาไม่เห็นป้ายอะไรข้างนอกที่บอกชื่อบ้านนี้เลย และก็ไม่ได้เห็นข้อความใดๆที่ประตูหน้าต่างด้วย บ้านเขาที่เบอร์ลินไม่มีชื่อด้วยซ้ำ ทุกคนก็เรียกกันแค่ว่าบ้านหมายเลขี่

“แล้วแปลว่าอะไรละ” เขาถามอย่างหงุดหงิด “อะไรออกไปเหรอ”

“คนที่เคยอยู่ก่อนหน้าเราละมั้ง พี่ว่า” เกรเทลพูด “ต้องเป็นเพราะว่าเขาทำงานได้ไม่ดีแน่ คนก็เลยบอกให้เขาออกไป แล้วหาคนที่ทำได้เข้ามาแทน”

“หมายถึงคุณพ่อเธอ”

“ใช่สิ” เกรเทลบอก เธอมักพูดถึงคุณพ่อราวกับว่า
ท่านไม่เคยทำอะไรผิด ไม่เคยโมโห และมาหอมเธอก่อนนอน
เสมอ ซึ่งถ้าบรูโนยุติธรรมจริงๆ และไม่โศกเศร้าเรื่องย้ายบ้าน
เขาคงจะยอมรับว่าคุณพ่อก็หอมเขาก่อนนอนเหมือนกัน

“ตกลงว่าเราต้องมาอยู่เอาที่วิทเพราะมีคนบอกให้คนที่อยู่
ก่อนหน้านี้เราออกไปอย่างนั้นหรือ”

“ใช่แล้ว บรูโน” เกรเทลพูด “ที่นี่ก็ลุกขึ้นจากเตียงเร็ว
เธอทำผ้าคลุมเตียงพับหมดแล้ว”

บรูโนกระโดดจากเตียงลงมานพรมเสียงดังต๊ับ เขา
ไม่ชอบเสียงนั้นเลย มันฟังดูกลวงเอามากๆ เขาตัดสินใจทันที
ในตอนนั้นเลยว่าจะไม่กระโดดโลดเต้นในบ้านบ่อยเกินไป
ไม่อย่างนั้นมันคงจะพังครืนลงมา

“ผมไม่ชอบที่นี่เลย” เขาพูดเป็นครั้งที่ร้อย

“พี่รู้ว่าเธอไม่ชอบ แต่เราทำอะไรไม่ได้เลยไม่ใช่หรือ”

“ผมคิดถึงคาร์ลกับแดเนียลกับมาร์ติน” บรูโนบอก

“ส่วนพี่ก็คิดถึงฮิลดากับอีโซเบลกับลูอิส” เกรเทลบ่นบ้าง
ขณะที่บรูโนพยายามนึกว่าคนไหนในสามคนนั้นที่เป็นยายตัวร้าย

“ผมว่าเด็กคนอื่น ๆ ดูไม่เป็นมิตรเอาเลย” บรูโนพูด
เกรเทลซึ่งกำลังจัดตุ๊กตาที่น่ากลัวยิ่งขึ้นไปอีกชะงักในทันทีและ
หันกลับมาจ้องหน้าเขา

“เธอพูดว่าอะไรนะ” เกรเทลถาม

“ผมพูดว่าเด็กคนอื่น ๆ ดูไม่เป็นมิตรเอาเลย” เขาพูดซ้ำ

“เด็กคนอื่น ๆ เหนอ” เกรเทลถาม น้ำเสียงฟังดูง่วง ๆ

“เด็กพวกไหนกัน พี่ไม่เห็นที่ไหนสักคน”

บรูโนมองไปรอบ ๆ ห้องแกรเทลมีหน้าตาต่างเหมือนกัน แต่ห้องนี้อยู่อีกด้านหนึ่งของโถงทางเดิน ตรงข้ามกับห้องเขา จึงมองออกไปคนละทาง เขาพยายามทำที่เป็นไม่วุ่นวายนัก และค่อย ๆ เดินอย่างสบายอารมณ์ไปที่หน้าต่าง มือล้วงกระเป๋า กางเกงขาสั้น และพยายามผิวปากเพลงที่รู้จักโดยไม่ยอมมอง หน้าพี่สาวเลย

“บรูโน” แกรเทลถาม “เธอทำอะไรนะ เป็นบ้าไปแล้ว หรือไง”

เขาเดินเอื่อย ๆ และผิวปากต่อไป ทำเป็นไม่มองจนถึง หน้าต่าง ช่างโชคดียิ่ง ๆ ที่มันตึ๋นพอที่เขาจะมองออกไป ข้างนอกได้ เขาเห็นรถที่ครอบครัวนั่งเดินทางกันมา แล้วก็รีบ อีกสามสี่คันที่เป็นของทหารที่ทำงานให้คุณพ่อ พวกเขาบางคน กำลังยืนสูบบุหรี่อยู่แถว ๆ นั้น หัวเราะอะไรกันไม่รู้ขณะมอง อย่างหวาด ๆ มาที่บ้าน ถัดไปเป็นถนนเข้าบ้าน และไกลออกไป เป็นป่าที่เหมาะสมแก่การสำรวจมาก

“บรูโน อธิบายหน่อยได้ไหมว่าที่พูดเมื่อตะกี้หมายความว่าอะไร” แกรเทลถาม

“มีปายอยู่ตรงโน้นด้วยละ” บรูโนพูด ทำเป็นไม่ได้ยินพี่สาว

“บรูโน!” แกรเทลเรียกเสียงแข็ง เธอเดินตรงรี่ไปหาเขา อย่างรวดเร็วเสียงจนบรูโนผงะออกจากหน้าต่างและถอยหลังพิงฝา

“อะไร” เขาถาม แสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าเขาพูดเรื่องอะไร

“เด็กคนอื่น ๆ นะ” แกรเทลบอก “เธอบอกว่าดูไม่เป็นมิตร เอาเลย”

“ก็ไม่เป็นมิตรจริงๆ นี่” บรูโนบอก เขาไม่อยากจะลงความเห็นไปก่อน แต่ก็ตัดสินใจจากเท่าที่เห็นไปแล้ว ซึ่งคุณแม่บอกแล้วบอกอีกว่าอย่าทำ

“แล้วเด็กคนอื่นๆ ที่ไหน กันล่ะ” เกรเทลถาม “พวกเขาอยู่ไหน”

บรูโนยิ้มแล้วเดินไปที่ประตู พักพิงเปิดให้เกรเทลเดินตามมา เกรเทลถอนใจใหญ่ แต่ก็ทำตาม เธอหยุดวางตุ๊กตาที่กำลังถือไว้บนเตียง แต่ก็เปลี่ยนใจหยิบขึ้นมาใหม่ แล้วเอากอดไว้แนบอกขณะเดินเข้าไปในห้องน้องชาย ที่ซึ่งเธอเกือบจะชนกับมาเรียผู้เดินพรวดออกมาจากห้อง ถืออะไรที่ดูคล้ายหนูตาย

“พวกเขาอยู่ตรงนั้นนะ” บรูโนบอก เขาเดินไปอยู่ที่หน้าต่างห้องแล้วและกำลังมองไป เขาไม่ได้หันหลังกลับมาดูว่าเกรเทลอยู่ในห้องด้วยหรือเปล่า เขามัวแต่จ้องมองเด็ก ๆ พวกนั้น และลืมไปชั่วขณะว่าพี่สาวก็อยู่ตรงนั้นด้วย

เกรเทลยังอยู่ห่างออกไปสองสามฟุต และอยากจะดูให้เห็นกับตาใจจะขาด แต่อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของบรูโนและท่าทางที่เขาจ้องมองดูทำให้เธอรู้สึกใจคอไม่ดีขึ้นมาในทันใด บรูโนไม่เคยหลอกเธอได้เลยไม่ว่าเรื่องอะไร และเธอก็แน่ใจทีเดียวว่าเขาไม่ได้กำลังหลอกเธออยู่ แต่ท่ายืนของเขามีอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกไม่แน่ใจว่าอยากจะดูเด็กพวกนั้นหรือเปล่า เธอกลืนน้ำลายเอื้อมอย่างประหม่า และแอบสวดมนต์อยู่ในใจ ขอให้ครอบครัวได้กลับเบอร์ลินภายในสักระยะจริงๆ ไม่ใช่ในหนึ่งเดือนอย่างที่บรูโนแนะ

“ว่าไงล่ะ” บรูโนถาม เขาหันกลับมาเห็นพี่สาวยืนอยู่ตรงประตูพลางกอดตุ๊กตาแน่น ผมทองถักเปียสองข้างห้อยประป่าเท่ากันเป๊ะ แลดูน่าดึงดูดเล่นเป็นที่สุด “ไม่อยากดูหรือ”

“อยากดูสิ” เธอตอบ แล้วเดินอย่างลึกลับไปหา “หลีกไปสิถ้ายิ่งนั้น” เธอบอกพลางใช้ศอกกระทุ้งสีข้างเขา

บ่ายวันแรกที่เอาหัวรอนั้นสว่างแจ่มใส ดวงอาทิตย์เยี่ยมหน้าออกมาจากก้อนเมฆพอดีเมื่อเกรเทลมองออกไปนอกหน้าต่างแต่สีกฟ้าเมื่อเธอปรับสายตาได้และดวงอาทิตย์หายเข้ากลีบเมฆไปอีกครั้ง เธอก็เห็นได้ชัดเจนว่าบรูโนพูดถึงอะไร

ผลงานอมตะที่เรียกน้ำตานักอ่านมาแล้วทั่วโลก

บรูโนต้องย้ายบ้านโดยไม่ทันตั้งตัวเพราะพ่อซึ่งเป็นนายทหารใหญ่ของกองทัพ
ละแวกที่อยู่ใหม่ไม่มีครอบครัวใดอาศัยอยู่ เด็กชายวัยเก้าขวบจึงไม่มีเพื่อนให้เล่นด้วยเลย
มีเพียงรั้วลวดหนามสุดลูกหูลูกตาที่ปิดกั้นเขาจากผู้คนเบื้องหลัง
บรูโนตัดสินใจออกผจญภัยเพื่อหาเพื่อนใหม่ เขาไถ่ฝืนถึงสถานที่ที่ยังไม่เคยอย่างคราย
จนวันหนึ่งเขาพบกับชมูเอล เด็กชายปรีศนาผู้ใส่ชุดนอนลายทาง
มิตรภาพสุดยิ่งใหญ่ที่โลกไม่อาจลืมเลือนจึงกำเนิดขึ้น

ผลงานชิ้นนี้เป็นวรรณกรรมแห่งมนุษยชาติที่บรรยายให้นักอ่านเห็นถึงแก่นแท้ของมนุษย์
อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงพลังของมิตรภาพซึ่งเติบโตขึ้นได้ในทุกหนทุกแห่ง
แม้ในยามสงครามที่ทุกอย่างดูสิ้นหวังจนไม่เห็นแสงสว่างใดๆ

หมวดวรรณกรรมเยาวชน

ISBN 978-616-18-6139-1

9 786161 861391

กดลองอ่าน

Illustration: Molvisu

175 หน้า